

Дѣдовитѣ приказки.

гнянъ: Мили ми дѣдо, ний се помолихме Богу, а ще ни раскажешъ ли нѣкоя хубава приказка?

Анна: Какъ да не ни раскаже? Нали ни обѣща прѣди малко.

Иванъ: Нали, дѣдо, щешъ? Ний ще те слушаме внимателно.

Майка имъ: Дѣдо ви винѣги ще ви разказва приказки, стига да бѣдете добри и послушни.

Дѣдо: Да, ще ви изпълниѣ желанието. Ще ви разкажѣ за „Овчаркитѣ при вилитѣ“.

Дѣцата: О, това ще бѣде много хубаво!

Дѣдо: Ще видите послѣ, а сега слушайте:

На единъ човѣкъ умрѣла жена му и му оставила само едно момиче. Не минѣло много врѣме и човѣка се оженилъ за втора жена, която сѣщо му довела едно момиче. Матехата гледала съ лошо око на завареницата. Постоянно ѣ се карала и ѣ мѣчила; за най-малкитѣ грѣшки ѣ хулила, била и за косата теглила.

Анна: Ахъ! Това азъ не бихъ търпѣла, а всичко бихъ на баща си разказала.

Огнянъ: И тя това ще направи, нали дѣдо?

Дѣдо: Да, ала всичко залудо. Баща ѣ ѣ много милѣлъ и пазѣлъ като зѣницата на окото си, защото приличала на майка си и по неѣ той винѣги си спомнялъ за покойната си жена. Често той говорилъ на жена си, защо тя да се отнася тѣй лошо съ дѣщеря му. Мѣмрялъ и сѣвѣтвалъ много, но нищо не помагало. Нѣколко врѣме матехата се поотнасяла добрѣ, а послѣ захванѣла